

A woman with blonde hair styled in an updo, wearing a blue, long-sleeved, floor-length dress with intricate lace detailing on the bodice and sleeves. She is looking down and to the right with a soft expression. The background is a vast, rolling landscape of green fields and small houses under a warm, golden sunset sky with soft clouds. The overall mood is romantic and historical.

Georgette Meyer

VENETIA

Georgette Heyer

Venetia

Suomentanut Heidi Järvenpää

SAGA Egmont

Venetia

Translated by Heidi Järvenpää

Original title: *Venetia*

Original language: English

GEORGETTE HEYER® is a registered trade mark.

Copyright © Georgette Heyer 1958

Copyright ©2026 Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727279510

1. POD-painos

Tätä teosta tai sen osia ei saa kopioida tai jakaa ilman oikeudenomistajan lupaa. Teoksen käyttö tekoälyn kouluttamiseen tai tekstin- ja tiedonlouhintaan on kielletty ilman oikeudenomistajan lupaa.

www.sagaegmont.com/finland

Saga Egmont kuuluu Egmont-konserniin, jonka omistaa Egmont-säätiö. Säätiö tukee haavoittuvassa asemassa olevia lapsia ja nuoria.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

1

– Kettu meni kanalaan viime yönä ja ryösti parhaan munijamme, neiti Lanyon virkkoi. – Ja vielä toisen, ikivanhan! Ettei yhtään häpeä! Kun vastausta ei kuulunut, hän lisäsi toiseen sävyyn: – Todella ikävä juttu. Mitä meidän pitäisi tehdä?

Hänen seuralaisensa havahtui, kohotti katseensa vieressään pöydällä olevasta avoimesta kirjasta ja katsoi hajamielisen kysyvänä sisareensa. – Mitä nyt? Sanoitko minulle jotakin, Venetia?

– Sain, Venetia vastasi reippaasti, – mutta ei se ollut tärkeätä, ja sitä paitsi vastasin puolestasi. Hämmästyisit, jos tietäisit, kuinka mielenkiintoisia keskusteluja käyn itseni kanssa.

– Minä luin.

– Niin luit – ja olet antanut kahvisi jäähtyä, etkä ole syönyt voileipäasikään. Syö se! Minun ei todellakaan pitäisi antaa sinun syödä ruokapöydässä.

– Pyh, aamiaispöydässä! veli huomautti väheksyvästi.

– Yritäpä estää minua!

– En tietenkään, koska se on turhaa. Mitä sinä luet? Venetia

kysyi vilkaisten teosta. – Oh, kreikkaa! Varmasti jotakin mieltä ylentävää.

– *Medeia*, veli vastasi tyyneästi. – Porsonin painos. Sain sen lainaksi herra Appersettilta.

– Aah, tiedän! *Medeia* oli se ihastuttava olento, joka silpoi veljensä ja heitti palaset isänsä eteen. Varmasti viehättävä henkilö, kunhan tutustuu häneen lähemmin.

Veli kohautti kärsimättömästi olkapäitään ja vastasi halveksuen: – Et ymmärrä, ja olisi ajan tuhlausta yrittää saada sinut ymmärtämään.

Venetian silmissä oli veitikkamainen ilme. – Ole huoletta. Kyllä minä ymmärrän! Ymmärrän häntä mainiosti ja toivon vain, että minulla olisi ollut hänen päättäväisyytensä! Tosin minä taitaisin mieluummin haudata *sinun* jäännöksesi siististi puutarhaan!

Tämä letkaus sai veljen hymyilemään, mutta hän tyytyi vain sanomaan, ennen kuin taas syventyi kirjaansa, että heidän vanhempiansa mielenkiinto asiaa kohtaan olisi rajoittunut siihen, että he olisivat kehottaneet Venetiaa siistimään jälkensä.

Veljen tapoihin tottunut Venetia luopui yrityksestä saada osakseen huomiota. Voileipä, joka oli ainoa ruoka, minkä veli suostui nauttimaan aamiaisella, oli puoliksi syötynä lautasella, mutta nuhteleva oli ollut ajan tuhlausta, ja terveydestä puhuminen olisi saanut veljen vain huonolle tuulelle.

Aubrey oli laiha ja pienikokoinen mutta ei missään nimessä sairaan näköinen, joskin piirteet olivat terävämmät ja uurteisemmat, kuin ikä olisi edellyttänyt. Vieraalle nämä kasvot olisivat tuottaneet päänvaivaa, sillä Aubreyn kehittymätön vartalo oli kummallisessa ristiriidassa hänen kasvojensa ja käytöksensä kanssa. Totta puhuen hän oli vasta hiljattain täyttänyt seitsemäntoista, mutta fyysinen kärsimys oli uurtautunut hänen kasvonsa, ja

seurustelu yksinomaan vanhempien henkilöiden kanssa sekä äly, joka oli samalla kertaa sekä tiedemiesmäisen perinpohjainen että voimakas, olivat tehneet hänestä varhaiskypsän. Lonkkanivelen sairaus oli estänyt häntä menemästä Etoniin, jonka hänen kuusi vuotta vanhempi veljensä Conway oli käynyt, ja sairaudesta (tai, kuten hänen sisarensa toisinaan ajatteli sairauden vaatimista erilaisista käsittelyistä) johtui, että hänen toinen jalkansa oli jäänyt toista lyhyemmäksi. Hän ontui aika pahasti kävellessään, ja vaikka lääkärit sanoivatkin taudin kulun pysähtyneen, nivel yhä tuotti hänelle tuskaa kolealla säällä tai kun hän oli rasittanut itseään liikaa. Kaikki ne urheilulajit, joihin hänen veljensä oli mieltynyt, olivat häneltä kiellettyjä, mutta hän ratsasti oivallisesti ja ampui melko hyvin, ja vain hän itse tiesi, ja Venetia arvasi, kuinka katkerasti hän vihasi rujouttaan.

Pakollinen toimeettomuus oli vahvistanut hänen luontaista taipumustaan opiskeluun. Neljätoistavuotiaana hän ehkä ei vielä ollut sivuuttanut opettajaansa tiedoissa mutta kylläkin ymmärryksessä, ja tämä kunnan mies käsitti, että tarvittiin edistyneempää opetusta kuin hän itse pystyi tarjoamaan. Onneksi sitä oli mahdollisuus saada. Pitäjän kirkkoherra oli hyvin oppinut mies, ja hän oli jo kauan ilokseen seurannut Aubrey Lanyonin kehitystä. Hän tarjoutui valmentamaan poikaa Cambridgeen. Sir Francis Lanyon suostui ilomielin, koska hän näin säästy ottamasta uutta kotiopettajaa talouteensa, ja Aubrey, joka tähän aikaan jo pystyi ratsastamaan, vietti tästä lähtien suurimman osan ajastaan pastori Julius Appersettin hämärässä kirjastossa lukien ja ammentuen viisautta lempeän opettajansa laajasta tietämyksestä ja vahvistuen päivä päivältä uskossaan omaan ylivoimaiseen etevyyteensä. Hänet oli jo hyväksytty Cambridgen yliopiston Trinity Colleegeen, jossa hän aloittaisi opintonsa seuraavan vuoden syk-

syllä, eikä herra Appersettillä ollut pienintäkään epäilyä siitä, että hänen oppilaansa nuoresta iästään huolimatta piankin olisi Cambridgen yliopiston tohtori.

Ei sen paremmin sisar kuin velikään epäillyt Aubreyn lahjakkuutta. Venetia tiesi, että Aubrey oli ylivoimaisen älykäs, ja roteva ulkoilmaelämää harrastava Conway, jolle jo kirjeenkin kirjoittaminen oli sietämättömän työlästä, tunsu veljeään kohtaan yhtä suurta kunnioitusta kuin sääliäkin. Tohtorinarvon saavuttaminen oli Conwayn mielestä omituinen tavoite, mutta hän toivoi vilpittömästi, että Aubrey saavuttaisi sen, sillä mitä muuta (hän kerran sanoi Venetialle) se poika raukka voisi tehdä kuin tonkia kirjojaan?

Venetian mielestä Aubrey tonki liikaakin kirjojaan ja osoitti jo huolestuttavan varhaisessa iässä selviä merkkejä siitä, että hänestä oli tulossa samanlainen pinttynyt erakko kuin heidän isänsäkin oli ollut. Juuri nyt Aubreyn olisi pitänyt nauttia lomasta, sillä herra Appersett oli Bathiassa toipumassa vaikeasta sairaudesta, ja hänen serkkunsa hoiti kirkkoherran tehtäviä. Kuka tahansa poika olisi viskannut kirjansa hyllylle ja lähtenyt ongelle. Aubrey toi kirjansa jopa aamiaispöytään ja antoi kahvinsa jäähtyä istuessaan leveä siromuotoinen otsa käden varassa katse kiinni tekstissä ja aivot niin keskittyneinä siihen, mitä hän luki, että toinen saattoi lausua hänen nimensä kymmenenkin kertaa saamatta vastausta. Hänen mieleensä ei juolahtanut, että tällainen syventyminen teki hänestä huonon seuraihmissen. Venetia puolestaan tunsu tämän seikan hyvin voimakkaasti, mutta koska hän oli jo kauan sitten käsittänyt, että Aubrey oli yhtä itsekäs kuin isänsä tai veljensä, hän täysin tyyneesti hyväksyi Aubreyn kummalliset tavat ja tunsu tätä kohtaan vilpittöntä kiintymystä antamatta ajoittaisten petty-
mysten häiritä mielenrauhaansa.

Hän oli yhdeksän vuotta Aubreyta vanhempi ja vanhin pitkän sukutaulun, melkoisen omaisuuden ja omalaatuiset tavat omaavan yorkshirelaisen kartanonomistajan kolmesta elossa olevasta lapsesta. Vaimon kuoltua – Aubrey oli silloin vielä pikkulapsi – sir Francis oli sulkeutunut noin kahden ja puolen peninkulman päässä Yorkista olevaan kartanoonsa ja pysynyt siellä suhtautuen ylhäisen välinpitämättömästi jälkeläistensä eloon ja oloon ja kieläytyen kaikkinaisesta seuraelämästä. Venetia arveli, että tällainen viehtymys yksinäisyyteen oli synnynnäistä, sillä hänestä oli mahdotonta uskoa, että synnä tällaiseen omituiseen käytökseen olisi ollut murtunut sydän. Sir Francis oli aina ollut ylpeä mies mutta ei milloinkaan tunteellinen, ja väite, että hänen avioliittonsa oli ollut pelkkää onnea ja päivänpaistetta, oli herttainen valhe, johon tarkkasilmäisen tyttären oli mahdotonta uskoa. Hänen muistikuvansa äidistä olivat hämärät, mutta sisälsivät kaikuja katkerista riidoista, paukkuvista ovista ja hysteerisistä kohtauksista. Hän muisti, kuinka hän oli saanut mennä äitinsä hyvälle tuoksuvaan makuuhuoneeseen katsomaan, kun äitiä puettiin Howardin linnassa pidettäviä tanssiaisia varten. Hän muisti kauniit tyytymättömät kasvot, kalliiden pukujen paljouden, ranskalaisen kamarineidin, mutta hänellä ei ollut ainuttakaan mielikuvaa äidillisestä huolenpidosta eikä kiintymyksestä. Varmaa oli, ettei lady Lanyon ollut miehensä tavoin rakastanut maalaiselämää. Joka kevät tämä epäsuhtainen pari nähtiin Lontoossa, joka varhaiskesä Brightonissa, ja kun he palasivat Undershawiin, ei kestänyt kauan, kun hänen armonsa jo murjotti. Ja kun talvi saapui Yorkshireen, lady Lanyon ei voinut kestää sen rasituksiaan vaan lähti vastahakoisen puolisonsa kanssa vierailemaan ystäviensä luona. Oli mahdotonta kuvitella, että tällainen perhoselämä olisi soveltunut sir Francisille, ja kuitenkin, kun äkillinen

sairaus oli temmannut pois lady Lanyonin, sir Francis oli palannut kotiin murtuneena miehenä eikä ollut sen jälkeen sietänyt nähdä vaimonsa kuvaa eikä kuulla hänen nimeään mainittavan.

Hänen lapsensa kasvoivat tässä lohduttomassa yksinäisyydessä; vain Conway, joka lähetettiin Etoniin ja pääsi myöhemmin —:nteen jalkaväkirykmenttiin, sai nähdä maailmaa laajemmalti. Venetia ja Aubrey eivät kumpikaan olleet käyneet Scarboroughia kauempana, ja heidän tuttavapiirinsä rajoittui muutamiin kartanon lähistön perheisiin. Kumpikaan ei valittanut; Aubrey ei olisi suurin surminkaan mennyt outojen ihmisten pariin, ja Venetia taas ei ollut senluonteinen, että olisi valittanut. Vain kerran hän oli ollut onneton; niin se oli ollut silloin, kun hän oli täyttänyt seitsemäntoista eikä sir Francis ollut päästänyt häntä Lontooseen tätinsä luokse esitettäväksi seurapiireille. Se oli ollut Venetialle kova isku, ja monta kyyneltä oli silloin vuodatettu. Hänen ei kuitenkaan tarvinnut paljonkaan ajatella käsittääkseen, että hänen toiveensa oli todella ollut täysin epäkäytännöllinen. Hän ei voinut jättää kahdeksanvuotiasta sairasta Aubreyta Nannyn hoiviin; tämän oivallisen ihmisen palvova huolenpito olisi saattanut pojan hulluuden partaalle. Niinpä Venetia oli kuivannut kyynelensä ja sopeutunut parhaansa mukaan tilanteeseen. Eikä isä loppujen lopuksi ollut epäoikeudenmukainen; vaikka hän ei hyväksynytkään Lontoota, hänellä ei ollut mitään sitä vastaan, että Venetia osallistui seurapiirijuhliin Yorkissa tai vaikka peräti Harrogatessa, milloin lady Denny tai rouva Yardley kutsuivat hänet mukaan. He tekivätkin sen varsin usein; edellinen ystävällisyydestä, jälkimmäinen päättäväisen poikansa painostuksesta. Eikä isä liioin ollut saita; hän ei milloinkaan kysellyt Venetian talousmenoja, antoi auliisti rahaa ja jätti kuollessaan Venetialle, tämän melkoiseksi yllätykseksi, kunnioitettavan omaisuuden.

Sir Francis oli kuollut kolme vuotta sitten, Waterloon kuniakkaan voiton kuussa, täysin yllättävästi halvaukseen. Hänen kuolemansa oli tuottanut lapsille järkytyksen mutta ei surua. – Totta puhuen, Venetia sanoi ystävällisen lady Dennyn kauhuksi, – tulemme paljon paremmin toimeen ilman häntä.

– Rakas lapsi! huudahti lady Denny, joka oli tullut kartanoon ottamaan orvot tunteelliseen helmaansa. – Olet liikarasittunut!

– Enkä ole! Venetia vastasi nauraen. – Itsehän olette lukematomat kerrat sanonut häntä luonnottomaksi isäksi!

– Niin, mutta hän on *kuollut*, Venetia!

– Aivan, mutta en usko hänen nyt pitävän meistä sen enempiä kuin eläessäänkään. Hän ei ikinä tehnyt mitään saadakseen meidät pitämään itsestään, joten hän ei todellakaan *voi* odottaa meidän surevan häntä.

Todeten Venetian vastauksen kumoamattomaksi lady Denny tyytyi vain pyytämään, ettei Venetia enää puhuisi tällä tavoin, ja vaihtakseen aiheita kysyi, mitä Venetia nyt aikoi tehdä. Venetia vastasi, että kaikki riippui Conwaysta. Siihen asti, kunnes Conway tulisi ottamaan haltuunsa perintönsä, hän ei voinut tehdä muuta kuin jatkaa entiseen tapaan. – Paitsi että nyt voin kutsua kotiin ystäviäni. Isän eläessä vain Edward Yardleylla ja tohtori Bentworthilla oli lupa astua kynnyksemme yli.

Kolme vuotta myöhemmin Venetia yhä odotti Conwayn paluuta, ja lady Denny oli jo melkein lakannut puhumasta siitä, kuinka itsekkäästi Conway menetteli sälyttäessään asioittensa hoidon Venetian harteille. Aluksi kukaan ei ollut hämmästellyt sitä, että Conwayn oli ollut mahdotonta palata Englantiin, sillä Belgiassa ja Ranskassa oli varmasti kaikki aivan mullin mallin, ja rykmenteissä podettiin ankaraa miespulaa Waterloon verisen taistelun jälkeen. Mutta kun kuukaudet kuluivat ja ainoat tiedot

Conwaysta olivat lyhyitä hätäisesti raapusteltuja kirjelappuja, joissa hän vakuutti sisarelleen luottavansa täysin tämän kykyyn hoitaa Undershawia ja lupasi kirjoittaa heti, kun hänellä olisi enemmän aikaa, alettiin yleisesti olla sitä mieltä, että hänen jatkuva poissaolonsa ei johtunut niinkään velvollisuudesta vaan haluttomuudesta luopua elämänmuodosta, jonka pääasiallisena sisältönä olivat krikettiottelut ja tanssiaiset. Kun Venetia oli viimeksi kuullut Conwaysta, tämä oli nimetty lordi Hillin esikuntaan, ja hänen asemapaikkansa oli Cambraysissa. Hän ei ollut ehtinyt kirjoittaa paljon Venetialle, koska Hillin odotettiin saapuvan, ja pidettäisiin joukkojen katselmus ja sen jälkeen päivälliset, ja esikuntaupseereilla oli kiirettä. Conway sanoi tietävänsä, että Venetia hyvin ymmärtäisi, millaista hänellä oli, ja hän olisi aina Venetian rakas veli Conway. *P. S. En tiedä, mitä peltoa tarkoitat – sinun olisi paras tehdä niin kuin Powick pitää parhaana.*

– Ja hänen puolestaan Venetia saa elää koko elämänsä Undershawissa ja kuolla vanhanapiikana! lady Denny sanoi kyynelehtien.

– Paljon todennäköisemmin hän menee naimisiin Edward Yardleyn kanssa, hänen miehensä vastasi proosallisesti.

– Ei minulla ole mitään Edward Yardleyta vastaan – päinvastoin hän on mielestäni erittäin kunnioitettava henkilö! – mutta kuten aina olen sanonut ja tulen aina sanomaan, se avioliitto ei olisi Venetian arvoinen. Kunpa rakas Oswaldimme olisi kymmenen vuotta vanhempi!

Mutta tässä keskustelu sai äkillisen käänteen, sillä sir Johniin meni pieni pahahenki, ja hän ilmoitti toivovansa, että Venetian kaltaisella viehättävällä tytöllä olisi niin paljon järkeä, ettei vilkaisisikaan koko piirikunnan typerimpään pojannulikkaan. Kun hän vielä lisäsi, että hänen vaimonsa olisi mitä pikimmin la-

kattava yllyttäjästä Oswaldia harrastamasta kaiken maailman komeljanntarimaisia tapoja ja tekemästä itseään naurunalaiseksi, Venetia unohtui näitä huomautuksia seuranneessa kiivaassa väitelyssä.

Kukaan ei olisi voinut sanoa, ettei Venetia ollut viehättävä; useimmat olisivat epäröimättä sanoneet häntä kauniiksi. Hän olisi herättänyt huomiota Almackin valikoidussa debytanttijoukossa; omassa pienessä seurapiirissään hän oli vertaansa vailla. Ei ihailtu ainoastaan hänen suuria ja loistavia silmiään, hänen välkkyvää kullankeltaista tukkaansa tai hänen kauniin suunsa sulokasta kaartaa; hänen kasvoissaan oli vielä jotakin, joka oli täysin riippumaton piirteistä: lempeyttä, vastustamatonta leikkimieltyä, harvinaista avoimuutta ja täydellistä teeskentelemättömyyttä.

Hän katseli huvittuneena yhä muinaiseen Kreikkaansa syvennyttä Aubreyta. – Aubrey! Rakas *inhottava* Aubrey! Kallista nyt hiukan korviasi tännepäin. Edes *toisia* korvaasi, kultaseni!

Aubrey vilkaisi sisarensa. – En kallista, mikäli on kysymys jostakin, jota erityisesti inhoan.

– Ei ole, minä lupaan! Venetia vastasi nauraen. – Ajattelin vain, että jos aiot lähiaikoina lähteä ratsastamaan, voisitko olla niin äärettömän kiltti ja käydä postitoimistossa kysymässä, onko minulle tullut pakettia Yorkista? Se on ihan *pieni* paketti, Aubrey rakas! Sitä ei ole ollenkaan *hankala* kuljettaa.

– Hyvä on, minä haen sen – ellei siinä ole kalaa! Jos siinä on kalaa, saat lähettää Puxtonin hakemaan.

– Siinä on musliinia – ei mitään muuta.

Aubrey oli noussut ja meni ikkunan luo kömpelöin laahaavin askelin. – On liian kuumaa lähteä ulos, mutta kyllä minä lähden – huh! minä *todellakin* lähden ja heti! Kultaseni, *molemmat* kosijasi ovat tulossa meille aamupäivävierailulle!

- Voi, ei! Venetia huudahti onnettomana. – Joko taas?
- Ratsastavat kujanteella, Aubrey vahvisti. – Ja Oswald näyttää kiukkuiselta kuin karhu.
- Mutta, Aubrey, et saa sanoa niin! Se on hänen *synkkä* ilmeensä. Hän suree kaikenlaisia sanoin kuvaamattomia rikoksia, ja olisi sydämetöntä erehtyä luulemaan hänen synkkiä ajatuksiin kiukunpuuskaksi!
- Millaisia sanoin kuvaamattomia rikoksia?
- Kultaseni, mistä minä tietäisin – ja tietäneekö Oswald itseään? Poika parka! Kaikki on Byronin syytä. Oswald ei pääse selville, muistuttaako hän Byronia itseään vai *Merirosvoa*. Olipa asia kummin päin tahansa, se tuottaa lady Dennyille huolta. Hän on varma, että Oswaldilla on huono veri, ja vaatii tätä syömään Jamesin pulveria.
- Byron! Aubrey huudahti kohauttaen ylenkatseellisesti hartioitaan. – En käsitä, kuinka voit lukea moista roskaa!
- Tietenkään et käsitä – ja ollakseni rehellinen toivon, ettei Oswaldkaan olisi hairahtunut Byroniin. Mikähän Edwardin nyt tuo tänne? Ei kai *taas* ole kuninkaallisia häitä tai yleisvaaleja?
- Niin kuin me muka välittäisimme niistä! Aubrey kääntyi pois ikkunasta. – Aiotko mennä naimisiin Edwardin kanssa? hän kysyi.
- En – tai en tiedä! Hän olisi varmasti hyvä aviomies, mutta vaikka kuinka yrittäisin, en voi tuntea häntä kohtaan muuta kuin kunnioitusta, Venetia vastasi lystikkään epätoivoisesti.
- Miksi sitten yrität?
- No, täytyyhän minun jonkun kanssa mennä naimisiin. Conway joka tapauksessa menee naimisiin, ja miten minun sitten käy? En halua asua täällä tätinä koko ikääni – enkä usko, että tuntematon kälynikään sitä haluaa.

– Mutta sinähän voit asua minun kanssani! *Minä* en mene koskaan naimisiin, enkä välitä vaikka asutkin kanssani. Sinä et koskaan häiritse minua.

Venetian silmät nauroivat, mutta hänen äänensä oli vakava, kun hän kiitti veljeään ystävällisyydestä.

– Olisi se varmasti hauskeempaa kuin olla naimisissa Edwardin kanssa.

– Edward parka! Inhoatko häntä todella niin paljon?

Aubreyn suu vetäytyi vinoon hymyyn. – Kun hän on seurassamme, en ikinä unohda olevani rampa.

Oven ulkopuolella joku sanoi: – Aamiaishuoneessa, niinkö? Ei teidän tarvitse ilmoittaa; osaan itsekin!

Aubrey lisäsi: – Ja inhoan sitä, että hän on täällä kuin kotoaan!

– Niin minäkin. Ei pääse edes karkuun! Venetia vastasi kääntyen tervehtimään vieraitaan.

Kaksi hyvin erityyppistä miestä tuli huoneeseen. Vanhempi, kolmissakymmenissä oleva, tuli edellä kuin ainakin henkilö, joka on varma suosiollisesta vastaanotosta; toinen, yhdeksäntoista-vuotias nuorukainen, yritti kätkeä epävarmuutensa huolettoman rehentelevään käytökseen.

– Hyvää huomenta, Venetia! Päivää, Aubrey! Edward Yardley tervehti puristaen kättä. – Millaisia unikekoja! Pelkäsin, etten tapaisi teitä kotoa näin hienona päivänä, mutta tulini kuitenkin katsomaan haluaisiko Aubrey kokeilla karpillionean järvelläni. Mitä sanot, Aubrey? Voit kalastaa veneestä, niin et väsy.

– Kiitos, mutta en usko, että kala syö tällaisella säällä.

– Joka tapauksessa se tekisi sinulle hyvää, ja voit ajaa kärrysi vain muutaman metrin päähän rannasta.

Sanat olivat ystävälliset, mutta Aubreyn toisessa kieltävässä

vastauksessa oli aavistuksenomainen hampaiden kiristetyn sävy. Herra Yardley huomasi sen ja ajatteli säälien, että Aubreyn lonkkaa särki.

Tällä välin nuori herra Denny oli selittänyt emännälleen paljon painokkaammin kuin tilanne tuntui edellyttävän, että hän oli tullut yksinomaan Venetian takia. Hän lisäsi matalalla värisevällä äänellä, ettei hän yksinkertaisesti voinut pysyä poissa. Sitten hän loi äkäisen silmäyksen Aubreyyn, joka katsoi häneen ivallisesti, ja vaikenä hämmentyneenä. Hän oli melkein kolme vuotta Aubreya vanhempi ja nähnyt paljon enemmän maailmaa, mutta Aubrey pystyi aina nolaamaan hänet levollisella katseellaan ja purevalla kielellään. Hän oli aina hiukan vaivautunut Aubreyn läsnäollessa, sillä sen lisäksi että hän ei kyennyt taistelemaan Aubreyn kanssa älyn aseina, hän tunsu nuoren terveen eläimen vastenmielisyyttä fyysistä epämuotoisuutta kohtaan, ja sitä paitsi hänestä tuntui, että Aubrey käytti rujouttaaan halpamaisesti hyväkseen. Jollei tuota ontuvaa vasenta jalkaa olisi ollut, Aubreyllä olisi varsin nopeasti opetettu, kuinka käyttäydytään kohteliaasti vanhempia kohtaan. Hän tietää olevansa minulta turvassa, Oswald ajatteli ja nyrpisti huuliaan.

Saatuaan kehotuksen istuutua hän asettui huolettomaan asentoon pienelle sohvalle. Nyt hän huomasi toisen vieraan silmäilevän häntä vakavana ja aivan selvästi paheksuen, ja hänessä heräsi oitis toivo siitä, että hänet nähtäisiin romanttisena hahmona, ja heti perään pelko siitä, oliko hän ehkä hiukan liioitellut huoletonnutta asennettaan. Hän suoristautui, ja Edward Yardley käänsi katseensa Venetian kasvoihin.

Herra Yardley, jolla ei ollut vähintäkään halua esiintyä romanttisena, ei olisi ikinä syyllistynyt vetelehtimiseen naisen läsnäollessa. Ei hän liioin olisi lähtenyt aamupäivierailulle metsäs-

tystakissa ja huolimattomasti sitaistu silkkihuivi kaulassaan. Hän oli pukeutunut siististi ja asianmukaisesti ratsastustakkiin ja nahkahousuihin, ja puhumattakaan siitä, että hän olisi taivuttanut hiuskiehkuran toisen silmäkulmansa päälle, hän piti tukkansa pikemminkin hiukan lyhyempänä kuin oli muodikasta. Hän olisi voinut olla esimerkki maalaisherrasmiehestä, jolla oli vankkumaton arvo ja kohtuullinen kunnianhimo; missään tapauksessa outo ei olisi voinut arvata, että hän – eikä Oswald – oli hemmottelevan leskiäidin ainoa poika.

Edward oli ollut kymmenvuotias isänsä kuollessa, joten hän oli varsin varhaisessa iässä saanut haltuunsa omaisuutensa. Se oli pikemminkin turvallinen kuin huomattava, tarpeeksi suuri suodakseen säästäväiselle miehelle mahdollisuuden nauttia elämän mukavuuksista ja silti pysyä hyvissä varoissa. Muotileijonasta, jolle huomion herättäminen oli tärkeätä, omaisuus olisi tuntunut pieneltä, mutta Edwardilla ei ollut ylellisiä mielitekoja. Hänen maatilansa, joka sijaitsi vajaan puoleltoista peninkulman päässä Undershawista, ei ollut yhtä laaja eikä yhtä merkittävä kuin Undershaw, mutta sitä pidettiin yleisesti arvokkaana maanomaisuutena, ja se soi omistajalleen tunnustetun aseman North Ridingissa, eikä Edward enempää toivonutkaan. Hänen synnynäisesti vakavaan luonteeseensa kuului myös voimakas velvollisuudentunne. Tehden tyhjiksi kaikki äitinsä yritykset pilata hänen luonteensa ylettömällä hemmottelulla hän jo varhain otti liikeasioidensa hoidon omiin käsiinsä, ja hänestä varttui nopeasti vakava ja vankkumattoman hyveellinen nuori mies. Jos häneltä puuttuikin vilkkautta ja nokkeluutta, hänellä oli viljalti tervettä järkeä, ja jos hän käskevän luonteensa takia olikin hiukan liian itsevaltainen taloudessaan, hänen ankaran hallintonsa vaikutti-

mena oli aina vilpitiön usko siihen, että hän osasi ratkaista, mikä kulloisessakin tilanteessa oli parasta hänen äidilleen ja alaisilleen.

Tuntien, että hänen oli yritettävä sovittaa Aubreyn töykeyttä, Venetia sanoi: – Olit ystävällinen, kun ajattelit Aubreyta! Mutta ei sinun olisi pitänyt vaivautua; sinulla on muutenkin tuhansia asioita hoidettavana.

– Ei nyt sentään *tuhansia*, Edward vastasi hymyillen. – Ei edes *satoja*, vaikka myönnänkin, että minulla on aika paljon puuhaa. Mutta et saa luulla, että laiminlyön jonkin tärkeän velvollisuuden; toivon, ettei minun tarvitse syyttää itseäni moisesta! Kaiken kiireellisen ennätin tehdä silloin, kun sinä luultavasti vielä nukuit. Hiukan järjestelemällä saa kyllä aikaa. Minulla oli muuten toinenkin syy tulla tänne: toin sinulle tiistaisen ’Morning Postin’, josta uskon sinun ilahtuvan. Olen merkinnyt artikkelin, joka käsittelee miehitysarmeijaa. Näyttää siltä, kuin ranskalaiset alkaisivat saada tarpeekseen sotilaistamme. Eikä ihmekään, kun muistaa ... joka tapauksessa tämä ei ole niinkään kiinnostavaa kuin se, että Conwayn kotiintulo on nyt mahdollista. Uskon, että saat hänet kotiin, ennen kuin vuosi on lopussa.

Venetia otti sanomalehden kiittäen Edwardia pidätetystä naurusta värähtelevällä äänellä ja välttämällä katsomasta Aubreyyn. Siitä lähtien, kun Edward oli huomannut, että Lanyonien ainoana uutislähteenä oli kerran viikossa ilmestyvä ’Liverpool Mercury’, hän oli saanut omasta lontoolaisesta päivälehdestään mainion teko-syyn tiheästi toistuviin vierailuihinsa. Aluksi hän oli tullut vain silloin, kun lehdessä oli julkaistu jokin erityisen kiinnostava uutinen, kuten esimerkiksi Ruotsin vanhan kuninkaan kuolema ja marsalkka Bernadotten valitseminen valtaistuimelle. Keväällä lehdestä oli ollut hänelle paljon iloa, sillä silloin se oli ollut tulvil-laan kuninkaallisten avioliittouutisia. Ensimmäisenä oli ollut to-

Sanavalmis nainen kohtaa vertaisensa

25-vuotias Venetia Lanyon on rikas, kaunis ja älykäs – sekä jumissa Pohjois-Englannin maaseudulla erakoituneen isänsä ja välinpitämättömän veljensä kanssa. Sitten naapurikartanoon muuttaa lordi Jasper Damerel, jonka skandaalinkäryinen maine on kiirinyt kauas. Käy selväksi, ettei paatunut elostelija ole parantanut tapojaan. Mutta kun paljastuu visusti vaiettuja perhesalaisuuksia ja Damerel käyttäytyy kerrankin elämässään kunniallisesti, on ilmassa todellisen katastrofin ainekset...

Georgette Heyer (1902–1974) oli englantilainen kirjailija, jota pidetään historiallisen romantiikan uranuurtajana. Heyerin nokkelat ja humoristiset teokset sopivat täydellisesti Jane Austenin ja Bridgertonin lukijoille.